Phẩm 31: TÁM VUA CHIA XÁ-LỢI

Các lực sĩ bi cảm
Ở tại trên điện vua
Cúng dường xá-lợi Phật
Như thế qua nhiều ngày
Bảy vua các nước gần
Mỗi vua sai sứ sang
Đều cùng đồng một lúc
Đến họp nhau dưới thành.
Họ thông báo lệnh vua
Cho các lực sĩ nghe
Họ giải bày cung kính
Xin được chia xá-lợi.
Các lực sĩ đáp rằng:
"Phật diệt độ nước tôi
Tự cúng dường xá-lợi
Không thể chia người khác."
Bấy giờ sứ các nước
Nghe rồi đến phản đối.
Lực sĩ giữ xá-lợi
Lại ỷ sức mạnh mình
Nếu sứ không chịu về
Thì sẽ dùng uy lực
Trong tâm đều cống cao
Không chịu chia xá-lợi.
Các sứ về phục mạng
Các vua đều sinh tâm
Tức thời dấy binh chúng
Đến thành kia rất mau
Dùng vô số binh chúng
Bao vây thành Lực sĩ.
Quân tiến vào thành ấy
Như mưa dồn sóng dữ.
Nhân dân vào thành chống
Ai cũng đều sợ hãi
Dân chúng rất đông đúc
Thành không thể dung chứa.
Quân lính vua bảy nước
Tiếng voi rống, ngựa hí
Chấn động cả thành quách
Dân chiến đấu như sóng.
Bấy giờ quân bảy vua
Đều ở bộ phận mình
Tinh luyện rất mạnh mẽ

Chiến sĩ và ngựa voi…
Bấy giờ vua bảy nước
Ra sức bày trận đồ
Bốn thứ binh chiến đấu
Bộ binh, voi, ngựa, xe.
Lực sĩ cũng bố trận
Trên thành để chống cự
Sửa sang lại hào rãnh
Lấp kín các cửa thành
Liền bèn đều xây dựng
Cờ quân trận đại hành
Các thường dân trong nước
Ai cũng đều sợ hãi.
Bấy giờ vua bảy nước
Bàn nhau đồng một lòng
Cùng với vô số binh
Đủ khí giới bén nhọn
Giống như bảy ngôi sao
Đồng xuất hiện trong đêm,
Binh chúng của bảy vua
Cùng lúc đến dưới thành
Người đông bụi vàng dậy
Che kín cả mắt người
Mùi thối của voi chết
Nghẹt mũi không thở được,
Tiếng trống, còi vang dậy
Điếc tai không còn nghe,
Trẻ em và phụ nữ
Đều hoảng sợ, thất sắc.
Đối hỏa công, đối địch
Nước đồng, sắt đang sôi
Đội mũ trụ, mặc giáp...
Trang bị chờ chiến đấu
Voi ngựa đều mặc giáp
Đội chiến trận chỉnh tề
Lực sĩ thà mất mạng
Không chịu chia xá-lợi
Dù thành có bị diệt
Vẫn chiến đấu ngoan cường.
Các Lực sĩ một dạ
Quyết định đánh không lui
Đều đứng ở trên thành
Từ lầu chắn cách địch
Thấy các vua ngoài thành
Quân binh nhiều vô số

Thế quân có uy thế
Đồng thời reo hò vang,
Tiếng hò reo cùng lúc
Tiếng vang cả đất trời
Rút kiếm múa sáng ngời
Lấp lánh như mặt trời
Hoặc lao đi mạnh mẽ
Nhắm thành vội đến nơi
Quân ngoài thấy lực sĩ
Chuẩn bị tự sửa soạn
Quyết định muốn chiến đấu
Không có ý thoái lui
Họ đều cùng giã biệt
Vợ con để lên đường.
Vợ con các chiến sĩ
Đều sợ hãi trong lòng
Lại có các cha mẹ
Tâm rất yêu thương con
Thấy con mặc áo giáp
Sắp sửa ra chiến trường
Đều rơi lệ kêu khóc
Chú cây, thỉnh thần kỳ.
Con thấy cha mẹ buồn
Tâm đều sinh nghi ngờ.
Hoặc có các phụ nữ
Lặng lẽ lòng buồn bã
Hoặc giữ cung tên chồng
Khóc ngăn không cho đi
Thấy vợ con kêu khóc
Lòng quả cảm hăng say
Họ giật lấy cung tên
Quyết chiến đấu không nghi.
Các Lực sĩ tự cậy
Ý quyết muốn chiến đấu
Như chứa rắn trong bình
Lòng giận dữ lẫy lừng
Tâm ý đều quyết định
Hẳn muốn đánh không nghi.
Bảy vua cùng bày bố
Đối trận sẽ đương đầu
Đều sửa soạn chiến đấu
Dùng lính bốn thứ binh
Binh voi và binh ngựa
Xa binh cùng bộ binh.
Có Phạm chí quý tộc

Tên là Hương Thảo Tánh
Tuệ rộng lớn, nhân từ
Can ngăn các vua rằng:
"Xem uy thế các vua
Kiếm bén, lợi khí đầy
Muốn hàng phục địch mạnh
Diệt hết cả thành này.
Người trong thành tự giữ
Không dễ dàng thắng được
Các Lực sĩ trong thành
Đều cùng đồng một lòng
Như nay lại vây hãm
Ý hẳn muốn chiến thắng.
Cúi xin các đại vương
Thu về lại thiên uy.
Xét trong thành ấy có
Người làm lành điều lương
Các vua đều chung nhau
Tội gì chuốc thêm phiền
Dùng sức mạnh chiến đấu
Phần thắng không riêng ai.
Như khi bị vây hãm
Phương tiện thắng địch ngoài
Rắn độc tự cứu mạng
Vào hang sâu ẩn mình
Vô cớ thọc hang sâu
Chết hoặc bị nọc độc!
Tự biết có uy thế
Có thể làm chúng sợ
Nhóm họp vào thành trốn
Vững chắc tu giữ mình
Tuy vốn sức yếu kém
Vào thành sức thành mạnh
Như đèn lửa sắp tắt
Thêm củi dầu lại cháy.
Nếu trong thành kia có
Bậc thần chân giữ giới
Dùng giới đức lớn ấy
Địch ngoài tự tiêu tan.
Như xưa vua Trọng Oán
Dốc hết sức toàn quân
Vua Thanh Minh có đức
Thắng kẻ địch bên ngoài,
Các vua đời quá khứ
Dùng sức mở cõi bờ

Tình kia muốn buông thả
Tiếng tăm mình vang xa
Vua ăn lộc chợt mất
Như trâu uống nước băng.
Các vua đều đã qua
Vậy nên phải nghĩ kỹ
Lý chân chính thế gian
Lập phương tiện hòa đồng
Được xá-lợi là quý!
Dùng sức tên thắng địch
Sinh thù nghịch lại phiền
Dùng hòa thuận dễ thắng
Không bao giờ sinh phản.
Tuy nói là ngu dại
Thật không thể nhận nạp
Các vua tuy sức mạnh
Tiêu diệt được địch yếu
Nhưng đã kính trọng Phật
Phụng pháp là trên hết.
Nay nên nhớ nghĩ Phật
Thực hành hạnh nhẫn nhục."
Bấy giờ Phạm chí kia
Đều thể nhận biết được
Lời hòa thuận chân chánh
Tâm Từ ngăn các vua
Các vua đều hồi tâm
Tâm mạnh mẽ sôi sục.
Bấy giờ các vua bèn
Thuận đáp Phạm chí rằng:
"Lời nói thật đúng lúc
Hòa thuận biết phương tiện
Nay đã nói lý lành
Đôn hậu và trước sau
Ông nên biết chúng tôi
Sức tâm ngộ pháp lành
Trong tâm có mong cầu
Không nhọc việc thế tục
Hoặc dùng nguyện, dùng sức
Hoặc dùng tức giận hờn
Đã tranh nay chiến đấu
Cả hai sẽ đối đầu.
Nay ý của chúng ta
Chỉ cầu công đức Phật
Cầm gậy tìm xá-lợi
Không tham tài bảo nước.

Xưa kia các liệt sĩ
Cống cao tự đại gây
Chiến tranh ở rừng tiên
Tử thương khó kể xiết,
Phật dạy khắp thế gian
Diệt trần lao tự đại
Thì sao chẳng vì Phật
Yêu mạng mỏng manh chi?
Xưa kia các tiên đế
Mê đắm sắc hiền nữ
Bị hiền nữ mê hoặc
Khởi binh chinh phạt nhau
Các vua chết vô số,
Phật dạy răn thế gian
Dứt bỏ ý tham dâm
Sao ta chẳng vì Phật
Yêu mạng mỏng manh chi?
Trước đây có huynh đệ
Ngu ganh khởi tranh giành
Trở lại chém giết nhau
Chết hết không còn ai,
Phật xuất hiện ở đời
Dứt trừ tâm ngu ganh
Thì sao không vì Phật
Mà tiếc mạng không tranh?
Xưa, lực sĩ Thủ Tý
Ôm hiềm, kết sân giận
Liền dùng đến võ lực
Muốn diệt các dòng vua,
Phật xuất hiện ở đời
Dứt bỏ hết nhuế hại
Chúng ta vì Đức Phật
Yêu mạng này làm chi?
Xưa kia, Hoa Thượng Tử
Hiệu là Thập Đầu Thần
Khư khư đắm sắc dục
Duyên tan mất thân mạng,
Phật xuất hiện thế gian
Mở tất cả kết buộc
Chúng ta vì Đức Phật
Tiếc mạng này làm gì?
Xưa kia những kẻ ngu
Ngu giành nước có trùng
Vì hắn ngu si quá
Muốn trùng giết hại nhau,

Phật xuất hiện ở đời
Dứt tất cả ngu si
Chúng ta vì Đức Phật
Ngu yêu thân làm gì?
Xưa nay ngu không đạt
Giành các vật hôi nhơ
Không một chút bền chắc
Hại nhau không tính kể,
Phật ra đời trừ loạn
Chúng ta vì Đức Phật
Sẽ đấu với Diêm-la
Đâu giống đời đánh nhau
Tâm chúng ta bền vững
Không vì nghi chiến đấu!
Xin phiền ngài vào thành
Đến chỗ các lực sĩ
Hết lòng tìm cách để
Đem ý ta trần tình
Việc này xin giao ngài.
Nếu nhất định chiến đấu
Chúng ta mài tên bén
Quyết tâm sẽ giao chiến.
Nghe ngài nói pháp lành
Lời nói thật chánh chân
Nơi tâm liền hư mất
Tâm ác độc giận sân
Như rắn độc bị chú
Độc hại diệt không còn.”
Lúc bấy giờ, Phạm chí
Vâng giáo lệnh các vua
Liền đi vào trong thành
Đến chỗ các lực sĩ
Xin gặp các lực sĩ
Quý trọng người có thế
Liền dùng ý khiêm nhường
Nói giáo lệnh các vua:
“Binh các vua ngoài thành
Đều sửa soạn khí giới
Đội mũ sắt, mặc giáp
Sáng rỡ như mặt trời
Phát tâm đồng lên tiếng
Phải dùng hết võ lực!
Ý mạnh như sư tử
Giương mắt hướng nhìn thành
San sát cùng phô trương

Cung, tên mạ vàng báu
Ý mạnh không mệt mỏi
Ngày đêm không cởi giáp
Tâm bỗng chợt nhớ về
Pháp từ minh của Phật
Nên dùng nghĩa nhường nhau
Chứ không sợ đánh nhau
Không vì tranh đất đai
Kéo đến dưới thành này!
Không tham lam tự đại
Đến không vì giận hờn
Vì kính công đức Phật
Mà đến thành này vậy.
Khách vì nghĩa lành đến
Người chủ nên kính đãi
Phật là thầy tất cả
Chúng ta đồng kính thờ,
Muốn cúng dường xá-lợi
Nên họ đến thành này
Cũng vì pháp huynh đệ
May được chia xá-lợi
Khiến chúng sinh khắp nơi
Thảy đều được cúng dường.
Người sẻn tiếc tài sản
Thì không lấy làm xấu
Người sẻn tiếc pháp lành
Đó mới đáng hổ thẹn,
Nếu yêu tiếc tài vật
Sẽ bị gọi nhơ xấu
Dứt sẻn tiếc làm lành
Được Thánh hiền khen ngợi.
Nếu nhất định các ngài
Không chịu chia xá-lợi
Thì nay nên rời thành
Để cùng khách đấu tranh
Ở trong thành đóng cửa
Không xuất chiến phân tranh
Thì đó không phải vua
Không quý, không dũng sĩ.
Ý các vua ngoài thành
Đều hướng về đây nói
Bọn họ có tâm tốt
Nghĩa tình hai bên bằng,
Lại có ý riêng tư
Muốn hướng về các vua

Mong các ngài lóng nghe
Xin nói pháp chân chánh
Xin các ngài chớ nên
Nhất định chiến đấu nhau
Xưa nay trong chiến đấu
Không lợi, không nghĩa nhân.
Phật, Thầy trời thường khen
Đức nhẫn nhục bậc nhất
Nay vì sao các ngài
Giận bừng bừng đòi chiến
Vì sáu dục gây chiến
Vì của báu tranh giành?
Nếu vì vậy mà tranh
Sự lý còn thông cảm
Vì lý do phước đức
Và pháp lành ngợi khen
Nếu cùng gây oán hờn
Thì nghĩa này phải xét!
Thường dùng tâm Từ bi
Tính điều hòa yên ổn
Đạo giáo Phật, Thầy trời
Lòng Từ hộ chúng sinh
Còn giết hại chúng sinh
Mà kính thờ Thế Tôn
Thì không có nghĩa lợi
Việc này không nên vậy.
Các ngài nên mở ý
Chia xá-lợi các vua
Pháp lành nên truyền bá
Nhân kia không làm trước
Nếu có thể làm được
Thì không có chiến tranh
Sẽ được hai nghĩa lành
Phước đức và tiếng tăm.
Kia có, chỉ mình thấy
Rời chánh, theo đường tà
Người lành tìm mọi cách
Phải dắt vào đường chánh
Các vua tìm nhiều cách
Muốn xây dựng pháp lành
Muốn dẫn dắt thế gian
Đến con đường người trời.
Thế Tôn thường khen ngợi:
Các thí, thí pháp hơn
Hễ đến là làm thầy

Chỗ khen của người trời.
Xem khắp các thế gian
Không ít người thí tài
Người đem pháp bố thí
Thì khi có, khi không
Pháp thí được khen rộng
Yên ổn khắp thế gian."
Các chúng lực sĩ ấy
Nghe lời pháp lành này
Trong lòng thấy hổ thẹn
Lặng nhìn nhau đăm đăm
Rồi dùng lời ái kính
Nói với Phạm chí rằng:
"Ngài bày phương tiện khéo
Thân yêu kính mọi người
Vì Phạm chí không dối
Siêng xây dựng pháp lành
Hàng phục được chúng tôi
Vào đường người làm lành,
Như cỡi ngựa không điều
Không cho vào chiến trường
Bèn có thể theo ý
Như thầy đã mở bày
Rất thương, rất kính tin
Chúng ta đáng theo vậy
Chợt bỏ lời khéo can
Trung thứ, chính thực ấy
Việc bại gặp gian nan
Về sau hối không kịp."
Tức thời lấy bình vàng
Đem chia xá-lợi Phật
Làm tám phần riêng biệt
Sao cho thật đều nhau.
Bấy giờ các lực sĩ
Lấy một phần trong đó
Trao bảy phần còn lại
Cho bảy vị quốc vương.
Khi ấy các lực sĩ
Đãi các vua như khách
Các vua được xá-lợi
Buồn vui trở về nước.
Lúc đó vua bảy nước
Mỗi vị ở nước mình
Cho quân xây tháp thần
Cao đến tận chân mây.

Phạm chí Thảo Hương Tánh
Muốn xây tháp chỗ mình
Liền xin các lực sĩ
Chiếc bình đựng xá-lợi.
Các Phạm chí trong nước
Xin tro than Thế Tôn
Cùng nhau gom nhóm lại
Cung kính xây tháp thần.
Các vua ban đầu xây
Tám tháp thần xá-lợi
Ở cõi Diêm-phù-đề
Đức vòi vọi như núi,
Phạm chí đã xây dựng
Tháp bình vàng thứ chín
Là tháp tro than Phật
Đủ mười thứ nguy nga.
Vô số các vị trời
Các vua, các Phạm chí
Đều ngày đêm siêng năng
Ca ngợi lễ tháp Phật
Hoa hương, phướn lọng báu
Bày biện cúng dường tháp
Trang hoàng tháp tốt đẹp.
Như hương xông sườn núi
Các làng, nước gần bên
Vô số người nhóm họp
Hoặc vui buồn kêu khóc
Lễ bái, kính tháp thần
Họ cùng theo luyến mộ
Nhớ thương công đức Phật.
Đau khổ buồn đắng cay
Mất hẳn sao khổ quá?
Ban điều lành cho đời
Chỗ chúng sinh tựa nương
Dẫn lối người lạc đường
Bệnh nặng thầy thuốc hay.
Nắng xuân cho người lạnh
Ao mát cho người nóng
Che chở cho ba cõi
Bỗng nhiên vắng lặng rồi!
Ba cõi mất che chở
Không chỗ nương, đáng thương!
Sẽ quên mất đường chánh
Theo tà gặp gian nan
Đời mất chánh nghiêng tà

Trôi dạt ba đường ác
Đời còn ai sức mạnh
Chế ngự được khiến về?
Các chúng sinh thế gian
Bị ngu si che mắt
Lửa tham dâm, giận tức
Bị kiến chấp thiêu đốt,
Mọi chúng sinh trên đời
Bị bệnh nặng trần lao
Thế Tôn tâm Từ khắp
Thầy thuốc hay ba cõi.
Mặt trời Phật sáng chói
Khi Ngài mới xuất hiện
Phát ánh sáng rực rỡ
Soi Tam thiên thế giới
Mở bày khắp cõi đời
Hoa sen của trời, người
Giống như hoa các ao
Nhờ ánh trời mà nở.
Các trời và người đời
Cùng các đại quốc vương
Buồn khóc than, luyến tiếc
Nhìn tháp khen Phật đức:
"Ôi! Bậc che chở đời
Thầy từ bi bậc nhất!
Chợt bỏ lại chúng sinh
Ra đi sao nhanh quá!
Ánh sáng mặt trời Phật
Bỗng nhiên sao vụt tắt
Sương ngu phủ kín đời
Sẽ từ đâu thấy rõ?
Ai thương dẫn chúng sinh
Bày con đường chánh đế
Để đến thành Nê-hoàn
Vắng lặng không lo sợ?"

M

Khi lực sĩ Mật Tích
Rộng vì các trời người
Lần lượt nói pháp này
Tuyên dương đức hạnh Phật
Các trời nghe lời nói
Bỗng khắp mình nổi ốc
Suy nghĩ lý đã nói
Nhớ nghĩ công đức Phật.

"Chứa nhóm gốc các lành
Vô hạn, không thể lượng
Khó mà tính số kiếp
Đã chứa nhóm hạnh lành,
Hành sáu độ vô cực
Như ao sâu, biển cả
Các báu đức tướng, tuệ
Sung mãn và đầy tràn.
Nay trong hiền kiếp này
Ngàn Bồ-tát ra đời
Giả sử các La-hán
Tuệ như Xá-lợi-phất
Trọn kiếp khen Phật đức
Cũng không thể nào hết
Huống ta trí nông cạn
Bày kiến văn hạn hẹp.
Thời, người trời trong hội
Nghe ngài nói pháp xong
Trong lòng chợt tỏ ngộ
Như tận mặt thấy Phật.
Mọi người đều cảm thương
Bùi ngùi luyến nhớ Phật
Chí nguyện theo Đại thừa
Dốc lòng tâm vững chắc
Cúi đầu quy mạng Phật
Rồi bỗng nhiên bay đi.

❑